

πού νέον πόλεμον θαρρεῖς
πῶς θά ξανακηρύξη.

"Όταν βρυχάται τῶν θεσμῶν τὸ πολιδὸν θηρίον
πῶς ὅποιος τὸ Πολίτευμα κί' ἀφ' ἑσθ' ἀκτύλη θίγει
μεταλαμβάνει τῶν σεπτῶν κί' ἀχράντων μυστηρίων,
καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τοὺς διατρέχουν ρίγη.

"Όταν θεσμοζήτημακ διαρυνόμεν ἄλυτα,
ὅπότεν κί' ἄλλα τῆς Βουλῆς τίτιζικία περιλάλητα,
ὅπου μὲ λόγια τρέπονται μονόχα καὶ δροσιά,
'στὰ βήματ' ἀνεβαίνουν,
κί' οἱ περιλάλητοι θεσμοὶ, πού 'γίνηκαν τουρισά,
μὲς' ἀπ' τὸ ξύδι 'θγαίνου.

"Όταν ἀρχίξη τῶν θεσμῶν ἡ τραγικὴ παρλάτα
καὶ στρώνεται συμπόσιον ἀπὸ θεομοσαλάτα,
κί' ἡ γλώσσα δηλητήρια σκορπίζει τῆς Βοργία,
τί μένει μόνη μας ἔλπις; ἡ κωλυσιεργία.

"Όταν, ἐνθ' ἐπὶ θεσμῶν δεινὴ τελείται πάλη,
κί' ὁ μακαρίτης πόλεμος ἀναίμακτος προβάλλη,
κί' ἀκούς σπαρτακίκερδον συζήτησιν κί' εὐφρόσυνον
δι' ἐποχὰς μεγάλας,
καὶ γίνεται μὲς 'στὴν Βουλὴν χιλιόστον μνημόσυον
ἐκείνης τῆς φευγαλάς,
καὶ γιὰ τοὺς τότε δρασάνας κόβεις πολλὰ καὶ ράβεις,
καὶ ψάλλον πόλεμον φαίδρον
καὶ δρῶν ἐκ νέου κί' ἀφιδρῶν
'στους μὴ πεισόντας μαχητὰς τρανὴ λαμπράδ' ἀνάβεις.

"Όταν προετοιμάζονται καὶ πάλι νυκτεράκια
καὶ λένε 'στὸν Ἀδύερνὸ τῆς Πούλιας τὰς τεσσάραια:
'πάλι θά 'δῆς ἀπ' τῆ Βουλῆς τὸ ζήμερομα
φιγούραις γιὰ σιδερώμα,
πάλι βεθὺ ρουγαλητὸ κί' ὡς 'στὸ πρῶτὸ παρλάταις,
καὶ πάλι γιὰ τοὺς δεξιοὺς ἀγὰ καὶ τσοκολάταις,
κί' οἱ δυστοχεῖς ἀριστεροὶ
μόνο κουλούρα καὶ τυρί.

"Όταν ξανά μαρτύριο
ἀρχίξη σὺν κί' αὐτὸ,
καὶ πᾶν 'στὸ καπνιστήριον
καὶ παίζου τὸν κρυφτό,
καὶ τῶν μεγάλων ἀριθμῶν τοὺς ρεβ' ἡ γλωσσαλγία,
τί μένει μόνη μας ἔλπις; ἡ κωλυσιεργία.

"Όταν μὲ μάτια φουσκωτὰ καὶ μὲ καταρροή
τοὺς ἔρισκρ τὸ πρῶτ,
ὅταν, ἐνθ' φωτοβολῆ γλυκὺς Ἀδύερνός,
τρία πουλάκια κάθονται 'στὴν ἔδραν καθένος,
κί' ὅταν εἰς ἔδρας ἐρεῖς πρὸς δόξαν τῶν ἀίδιον
κοιμάτ' Ἐπιμενεδίου
κάθε σουρτοῦκο φράγγικιο καὶ κάθε' φουσανίλα
κί' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ 'στὴν κορφή κανέλα,
τί μένει μόνη μας ἔλπις καὶ μόνη νοσταλγία;
ἡ κωλυσιεργία.

"Όταν ὁ λόγος ὁ μικρὸς κί' ὁ μίγας ξυγκυκαται,
ἔταν ἀπὸ τὸν Ἄδικον ὁ Δίκαιος νικάται,
ὅταν κυττάς τοὺς ἴπτονας
νὰ καββαλοῦν τοὺς κρείττονας,
καὶ νὰ κολλοῦν 'στὸν σβέρκο τῶν σὺν μινιαίς; 'στὰ Σφαγεία,
τί μένει μόνη μας ἔλπις; ἡ κωλυσιεργία.

"Όταν κανένα γαλινὸν
'στὴν γλώσσῃ διν ἀνίεσαι,
καὶ κάθε ρῆμ' ἀλχηθὸν
ψευδὲς τὸ παραδείγμαται,
κί' ἀρχίξουν τὰ σοφίσματα Προδίκου καὶ Γοργία,
τί μένει μόνη μας ἔλπις; ἡ κωλυσιεργία.

"Όταν δὲν ξέρης πῶς καὶ πού τὴν ὥρα νὰ παράσῃ,
ἔταν δὲν γίνονται χοροὶ, μηδὲ διασκεδάσεις,
κί' εἶναι βέβαιον ἑλληφίς καὶ παντελής ἀργία,
ποῖά μόνη διασκεδάσεις; ἡ κωλυσιεργία.

"Όπότεν δὲν σὲ συγαίνου οἱ Μπόρς κί' οἱ Κινέζοι,
ὅπότεν θλίψις κἀποτε τὰ στήθη σου πιεῖρη
καὶ σ' ἐνοχλεῖ τοῦ κερφενὶ πολλὴ σαχλολογία,
ποῖά μόνη διασκεδάσεις; ἡ κωλυσιεργία.

"Όταν τὸν νόυμ καὶ ἀνυφοῖ
Νεφρολομάχων στέμα,
ὅταν ψελίξη ψι ψι ψι
τοῦ μιν καὶ δι τὸ κόμμα,
καὶ τρέχουν Πουλτενιληδὲς καὶ θείλου Ἰπουργεῖα,
τί μόνον μέσον εὐκόλον; ἡ κωλυσιεργία.

"Όταν ἀπέκαμες νὰ λῆς γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσῃς,
καὶ μῆσα 'στὸν ἄριζοντα τῆς πολυμέρου πλάσιως
δὲν μένει πλέον τίποτα, πού νὰ τὸ φασκελώσῃς,
τί μόνον ὑπολείπεται κατόπιν τῆς δρασείας
ἀνταξίον μουντζώματος καὶ δρῶν τῆ συνεργείας
γλωσσῶν, χερῶν καὶ ποδαριῶν; ἡ κωλυσιεργία.

Φασούλης καὶ Περικλέτος, ὁ καθένος νέτος σκότος.

Φ.— Περικλέτο μου κουλούκι,
ρούφα νεργιλέ, τσιμπούκι,
ρίχτο 'στὸ κουβαρταλῆκι,
βάλε Τούρκικο σαρίκι.

Καιρὸς εἶναι, Περικλέτο, νὰ γελάς, ν' ἀγγέλλεσαι...
ὁ Σουλτάνος τοὺς 'δικούς μας σὲ τραπέζι' κάλεσι,
φιλικῶς τοὺς ὑπεδύχθη καὶ τοὺς εἶπε γιὰ μπουρντὰ,
καὶ τοὺς 'πῆρε καὶ τοὺς 'πῆγε μὲς 'στὸν μουσαφίρ-όντᾶ.

Μπουγουρούμ εἰς τὸ τραπέζι, δὸς τοῦ καὶ παρουσιαίεσι,
κί' ἐκεῖ πούτραγαν μὲ κέφι
ὁ Τερῆχ τὸν λόγον σφάρι
καὶ 'μιλεῖ γιὰ τὰς συμβάσεις.

'Αφερμ, χρυσὲ Βεζύρη,
τοῦπκν οἱ 'δικοὶ μας ὄλοι,

και μαζί του τὸ ποτήρι
ἔτσουγκρίσαν οἱ μαριόλοι.

'Αφ'ερὶμ, κί' αὐτὸς τοὺς εἶπε, κί' ἦλθε 'στὸ τσακίρ τὸ κέφι,
κί' ὄλο 'στοὺς 'δικούς μας γνίφει,
κί' ἔτσουγκρίσανε και πάλι τὰ χρυστάλλινα ποτήρια,
κί' εἶπε πὼς θὰ γίνουιν ὄλα τὰ 'δικά μας τὰ χατήρια.

Κί' ὁ μεγάλος Πατισῶχ μὴλὶς ἀνοίξε τὰ χεῖλη
καὶ τοὺς εἶπε—τί χαρά!
πὼς ποθεῖ και λαχταρᾷ
νὰ γενοῦμε πάλι φίλοι.

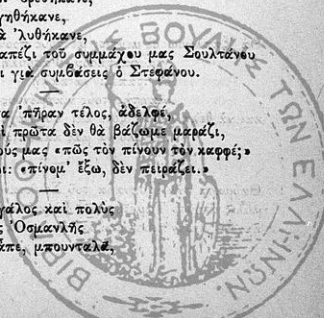
Βάλε, τζάνουμ Περικλέτο, τὸ σαρίκι σου στραβά,
γιὰ κινούριαις συμμαχίαις ν' ἀκονίσῃς τὰ καλέμια,
τοὺς ἐπράταραν πιλάφι, καταίρι, μπακλαβᾶ,
μόνο πού διν τοὺς ἐπῆγαν γιὰ νὰ 'δουῖν και τὰ χαρῆμια.

'Όταν ἔφαγαν καλά
'ἔαπλωθήκαν 'στὸ μεντήρι,
καὶ μὶ κέθε Τουρκαλιᾶ
τὰ ξανάπαν ἕνα χέρι.

Σύμφωνοι 'εβρήκανε,
ὄλα 'ζηγηθήκανε,
μιά χαρὰ 'λυθήκανε,
κί' ἔτσι χάρις 'στὸ τραπέζι τοῦ συμμάχου μας Σουλτανοῦ
διν θὰ ταξιδιόψῃ πάλι γιὰ συμπόσεις ὁ Σσεφάνου.

Τὰ ζήτηματα τὰ τόσα 'πῆραν τέλος, ἀδελφε,
καὶ γιὰ τοῦτα σὲν και πρῶτα διν θὰ βάζουμε μαρᾶζι,
και 'ρωτήσαν τοὺς 'δικούς μας «πὼς τὸν πίνουν τὸν καφῆ;»
κί' ἀποκρίθησαν ἐκείνοι: «ἔπιμ' ἔξω, διν πείραζει.»

Κί' ὁ μεγάλος και πολὺς
φεσοφόρος 'Οσμὰνλῆς
τοὺς ξανάπαε, μπουνταλιᾶ.

μὲ γενναίας διαθέσεις
ὅτι θέλει καὶ καλὰ
μὲ Ρωμαίους ν' ἀνοίξῃ σχέσεις.

Ἄλλη πάλιν εὐτυχία,
μὲ τοὺς Τούρκους συμμαχία,
φίλα με νὰ σὲ φιλῶ
καὶ γιὰ τοῦτο, τὸ καλὸ.

Σχέσεις σφίξει,
σχέσεις δεῖσει,
γέλα, μίση,
βάλε φέσι.

Νὰ τσουμποῦσαι,
νὰ Βεζύρησι...
μάδα μουσὶ
σὰν φρενήρησι.

Ὁ σταυρὸς μὲ τὸ φεγγάρι
δρόμο δυνατὸ θὰ πάρῃ,
καὶ 'στὸ μίλλον, βρὲ βερέμη,
νὰ πιλάρι, νὰ χαρμί,
καὶ κανεὶς μας δὲν θὰ τρέμῃ
σὰν ἀκούῃ τὸν Ἐτίμη.

Δὶν σοῦ τῶλεγα πῶς ὅλα 'στὴν παροῦσαν ἐποχὴν
θὰ βαδίσουν κατ' εὐχὴν;
Τοῦ λοιποῦ καὶ σὺ, βρὲ βλάκα,
πλήρης σθένους, πλήρης θάρρους
ν' ἀκονᾷς τὴν σακαράκα
μοναχὰ γιὰ τοὺς Βουλγάρους.

Π.— Ὁ Πατριδα,
γέλα, πῆδα.
Νὰ ζιαρτίμα,
νὰ σεμπέτιμα,
νέα φάσις,
κίφι, γέλωσι,
αἱ συμβάσεις
'πῆσαν τέλος.

Θὰ μεθῶσω,
θὰ χριψῶ,
θὰ γιαντίσω,
θὰ τουρκίσω.

Θὰ ἔκαπλώσω σὲ μεντέρι μὲ τοὺς προὔχοντας τοῦ γένους,
γιὰ φαντάσου, Φασουλή,
σὲ τραπίζι νὰ καλῇ
νικητῆς τοὺς νικημένους,
καὶ νὰ θῆλῃ μὲ τὸ ἔζρι καὶ συμμαχούς νὰ μᾶς κἀνῃ
κί' ὄλο νὰ μᾶς καλοπιάνη;

Θυμάσασα τὴν ἔξυπνάδα τοῦ Σουλτάνου τοῦ μαριόλου...
μόλις ἄκουσε Ταμίτον πῶς θὰ κάνουμε τοῦ Στόλου,
καὶ θὰ γίνουιν προσφορὰ κί' ἀπὸ σένα κί' ἀπὸ ἴμενα,

τὰ 'χρειάστικη κί' αὐτὸς καὶ τὸν 'πῆγε τρία κί' ἔνε.
Καὶ νὰ ζέρησ τὸ τραπίζι πῶς ἐγίνικη γι' αὐτὸ,
καὶ φαντάσου, μπηχλιβάνη,
τί τσουμποῦσι θὰ μᾶς κἀνῃ,
σὰν ἀκούσῃ πῶς θὰ γίνη καὶ Ταμίτο γιὰ Στρατό.

Φ.— Καλὰ λῆς, βρὲ Περιλιτό, τοῦτο θάναι δίχως ἄλλο
καὶ ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω.
Γιατὶ τάχατε προσκλήσεις γιὰ τραπίζια νὰ μᾶς στέλλῃ
καὶ συμμαχούς νὰ μᾶς θῆλῃ;
Τοῦτο θάναι δίχως ἄλλο καὶ τὰ λόγια σου μὴ χάνῃς...
ὅποιον τρέμεις καὶ φοβᾷσαι θέλεις φίλο νὰ τὸν κἀνῃ.

(Οἱ δὲ φίλ' οἱ φρενικαμένιοι
τραγουδοῦν ἀγκαλιασμένοι.)

Ὁ Πατρις τῶν Πανελλήνων, δίδου μὲ θερμὴν ἐγκάλην
πρώτον συμμαχον καὶ πάλιν
τὸν δεσπότην τὸν φεσῶ
καὶ τὸν κἀθε του Πασῶ.

Τί χαρὰ σου!... τὸν Σουλτάνο θὰ τὸν ἔγρη ἀποκοῦμπι,
τᾶλλα μούτζωστα καὶ βράστα,
ζαναφῶνας γιουρῦμπι,
τὰ ποτήρια ζανακῶστα.

Ὁ Πατρις τῶν Πανελλήνων, κί' οἱ φισάδες μετὰ σοῦ,
χόρευε, κυρὰ φεσοῦ,
πάλι 'στὸ Γιλδίξ στρωμένη,
πάλι γιὰ συμμαχούς πᾶς,
πάλι βγαίνεις μεθυσμένη,
πάλι τὰ ποτήρια σπᾶς.

Καὶ καμπόσιαι ποικιλίαι, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἄνδρα Καρκαβίτσα «Παλχαις Ἀγάπαις», τόμος
λαμπρῶν διηγημάτων ἐκτυπωθεὶς ἀμώμως,
ἔργον δεινοῦ καλῆμου, δημιουργοῦ τεχνίτου,
κί' ἔργατοῦ πῶν γραμματικῶν πραγματικῶς ἔγχαίτου.
Γέροντες, ἄνδρες, νέοι, γυναικίαι καὶ κορίτσα,
σᾶς λέω γιὰ καλὸ σας διαβάστε Καρκαβίτσα.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου 'ἔγχε τῶρα
λαχταριστόν, πολῦτιμον, ἔχον ἐν τὰ δῶρα,
διαπρεπὲς καὶ πλούσιον εἰς χάρτην, τύπον, κί' ὕλην
ἄδραν, ἀσταίαν, σεβαρῶν, χαρίσιαν, ποικίλην.
Ποιήσεις πλουσιόμοι, πικρὰ καλλιτεχνήματα,
εἰκόνες γλαφυρόταται καὶ γλυτογραφήματα.

Τοῦ Δημητρακοπούλου, τοῦ μάγου Πολυθίου,
«αἱ Δύο Διαθῆκαι», χρυσὴ καὶ σιδηρᾶ,
μὲ σέψεις πρωτοτύπου καὶ γνώσεις ἐκ τοῦ βίου,
πολύχροτον βιβλίον μὲ λόγια τσουχητᾶ.

Τὸ γραφίον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἄριθμὸς τριανταετρία, εἰς τὸν ὄρομον τοῦ Διδέτου.

